

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 13. Thomas in conspectu Papæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

sentem statuit, & Legati Regis moram Sæcul. XII.
 non ferentes, dum veniret, nulla acce- A.C 1164.
 pta a Papa Benedictione in Angliam na-
 vigarunt. Quin etiam tanta quanta pot-
 erant celeritate Franciam fugerunt, in
 qua tuto degere vix poterant, tum quod
 rumor sparsisset, ipsos ingenti auri vi-
 onustos proficisci, tum quod omnium
 ordinum homines Archiepiscopo fave-
 rent. Papa vero sententiam Northam-
 ptoni contra Thomam, ab Episcopis &
 Baronibus Angliæ latam, nullam esse de-
 claravit.

I. ep. 49.

§. XIII.

Thomas in conspectu Papæ.

Inter hæc Thomas ex Monasterio Ber-
 tinenfi profectus, Abbate illius loci &
 Milone Episcopo Teruanensi comitanti-
 bus, Sūessionem deducitur. Altera die
 Rex Ludovicus advenit, & comperto,
 Archiepiscopum in illa urbe versari, ad
 ejus hospitium pergit, & de equo descen-
 dens prior Præsulem invisere dignatur.
 Latitiam deinde professus, quod tantum
 virum in Regno suo conspiceret, securi-
 tatem promisit, quin etiam omnia neces-
 saria a sua liberalitate accipere prope-
 modum rogavit. Inde post paucos dies
 discedens Thomas, Regiæ Familiæ Do-
 mesticis præsidium præstantibus, Seno-
 nes ad Papam pervenit. Tepide quidem

6. 10.

K k 2 exce-

Sæcul. XII.
A. C. 1164.

exceptus est a Cardinalibus, sed introductus est ad conspectum Papæ, qui, in tanta calamitate Præsuli condolens, eum altera die præsentibus Cardinalibus exilii sui causam exponere iussit. Omnibus igitur convocatis, cum Thomas primus a Papa sedens, surgeret ad dicendum, iussus est sedens loqui. Et ille: *Quamquam sapientiæ laudem non affecto, non tamen usque adeo fatuus sum, ut ob rem levis momenti Regem meum & regnum fugiam. Nam si Regis voluntati simpliciter morem gerere vellem, nemo non in Anglia meam veneraretur potentiam, nec ullo conciliatore mihi opus esset, qui me in Regis gratiam reduceret. Verum quia Ecclesiæ Cantuariensis splendor nostra ætate obfuscatur, mille mortis genera, si tot occurrerent, libentius exciperem, quam mala quæ patitur dissimularem. Porro vestris oculis, quid rei subsit, explore.* Tum Scriptum producens, in quo Consuetudines legebantur, cum lacrymis dixit: *Ecce, quæ statuit Rex Angliæ contra libertatem Ecclesiæ Catholicæ. An hæc sine dispendio anime silentio præterire liceat, vos videritis.*

Consuetudinibus perlectis, nemo lacrymas tenuit, iique etiam qui prius adversabantur, jam una voce affirmabant, in persona Archiepiscopi Cantuariensis universali Ecclesiæ succurrendum esse.

Domi-

Dominus vero Papa lectis & diligenter Sæcul. XII.
 attentæque relectis singulis capitulis, a- A. C. 1164.

cerrime motus, Archiepiscopum dure
 increpat, quod cum ceteris Episcopis
 consensisset, & inquit: licet nihil boni
 in his capitulis occurrat, quædam tamen
 Ecclesia utcunque posset tolerare, sed
 pleraque antiquis Conciliis & constitu-
 tionibus Ecclesiasticis repugnant. Tum
 ad Archiepiscopum conversus ait: *Te-
 cum vero, Frater, lenius agendum est,
 quia mox post casum resurgere conatus es
 & nostræ absolutionis beneficium accepi-
 sti, quod tibi eo libentius nunc quoque
 impertimur, quanto majora pro Eccle-
 sia reliquisti, & graviora perpeffus es.*

Sup. n. 5.

Postera vero die, Papa & Cardinali-
 bus in secretiore conclavi residentibus,
 cum intrasset Thomas, ait: *Gemens fa-
 teor, quod has Ecclesiæ Anglicanæ tur-
 bas mea culpa suscitaverim. Ascendi in
 ovile Christi, sed non per ostium, & a
 terrore publicæ potestatis intrusus, etsi
 invitus. Verum si ad Regis commina-
 tionem, ut Collegæ mei suadebant, Epi-
 scopatum abjecissem, Catholicæ Ecclesiæ
 perniciosum exemplum reliquissem. Nunc
 vero cognoscens ingressum meum minus
 Canonicum, timens ne sequantur deterio-
 ra, & sentiens vires meas oneri impares,
 id ipsum vobis præsentibus ago, & in ma-
 nu tua, Sancte Pater, Archiepiscopa-*

c. 12.

S. Thomas
 resignans.

Sæcul. XII. *tum Cantuariensem resigno.* Moxque
 A.C. 1164. annulum digito suo detrahens rogabat
 Papam, inter obortas lacrymas, ut huic
 Ecclesiæ digniorem Pastorem præficeret.
 His verbis Thomas ad collacrymandum
 cunctos compulit.

Thoma deinde secedente, Papa de
 his cum Cardinalibus conferre cepit.
 Quidam sentiebant, oblata occasione,
 Regis iram facilius sedari posse, si alius
 Ecclesiæ Cantuariensi Archiepiscopus
 daretur, & Thomæ aliud Beneficium,
 quod quiete obtinere posset, conferre-
 tur. Alii existimabant, rationi non con-
 sentire, quod is, qui non solum divitias
 & gloriam, Dignitatem Auctoritatem-
 que, sed & vitam pro libertate Ecclesiæ
 summo discrimini exposuisset, ad Regis
 libitum jure suo privaretur. Dicebant,
 ceteris Episcopis proponendum esse ex-
 emplum Regibus resistendi in simili cau-
 sa. Timendum enim, ne Thoma Archi-
 episcopo cadente, nemo deinceps aude-
 ret, Principum voluntati se se opponere,
 sicque status Catholicæ Ecclesiæ, & Pa-
 pæ auctoritas vacillaret. Expedire igitur
 ipsum vel invitum restitui, & contra
 quemcunque defendi. Placuit omni-
 bus hæc sententia, & Papa Thomæ ad
 conventum revocato præcepit, ut de ma-
 nu sua munus Pastorale denuo recipe-
 ret, promisitque nunquam fore, ut ipsum
 desti-

defitueret. Verum adiecit, ut discas Sæcul. XII.
 pauper vivere, & modo tempori con- A.C. 1164.
 gruo, te manibus hujus Abbatis com-
 mitto, apud quem diversaberis, usque
 dum fors mitior succedat. Erat is Ab-
 bas Guiscardus Pontiniacensis, exinde
 Archiepiscopus Lugdunensis, quem eo
 consilio Papa adesse jusserat. Ergo Tho-
 mas cum quibusdam suorum Pontinia-
 eum profectus, credidit recipiendum si-
 bi esse habitum Monasticum, ut dignus
 Archiepiscopus Cantuariensis esset; in
 Historiis enim legerat, nunquam jurgia
 in Regno Angliæ fuisse exorta, nisi cum
 viri, non Monachi, in Cathedra Cantua-
 riensi sedissent. Quare missis ad Papam
 nunciis laneam vestem grossioris contex-
 tus, ejus manibus benedictam, accepit.
 Ceterum Archiepiscopus Pontiniaci
 quiete fruebatur, sibi que in illo secessu
 tanquam in virtutis schola positus vide-
 batur.

§. XIV.

Thomæ propinqui proscribuntur.

Sed post aliquod temporis spatium so-
 litudinis dulcedinem exules turba-
 verunt, qui Archiepiscopum adibant.
 Quippe Rex Angliæ, offensus, quod ex
 Anglia fugientem Rex Franciæ & Papa
 benevolentissime excepissent, & præsi-
 dium concederent, non Archiepiscopi

K k 4 mo-